

Femte afsnit (Den kosmiske livsanskuelse) – Kapitel 1 (Den mørke og lyse verdensmoral) – lektion 82

Den lyse verdensmorals etablering (fra den mørke til den lyse verdensmoral)

5.15.

Fra tidligere omtale kender vi i hovedtrækkene de kræfter og faktorer, der bevirker dyrets forvandling til jordisk menneske, der jo er et forstadium til det rigtige menneskes tilstand. Det drejer sig først og fremmest om en begyndende vækst af den latente pol og i nøje tilknytning hertil om en ændring af grundenergiernes kombination til fordel for følelses-, intelligens- og intuitionsenergien, og på bekostning af instinkt-, tyngde- og hukommelsesenergien.

Naturligvis foregår denne forvandling fra rent dyr til jordisk menneske langsomt og gradvis og spænder dermed over et betydeligt antal inkarnationer. Ikke desto mindre er det muligt at definere forskellen på et rent dyr og et jordisk menneske ganske præcist, idet sidstnævnte til forskel fra førstnævnte, som tidligere berørt, er kendetegnet ved at være bevidst i sin egen eksistens som individ i verden. Det jordiske menneske har med andre ord opdaget sig selv som noget, der befinder sig i et vist forhold til resten af verden, og som typisk udtryk for et ganske bestemt intelligensmæssigt udviklingstrin markerer netop dette, at dyrevæsenet ikke længere er dyr i renkultur, men har overskredet demarkationslinien til den jordmenneskelige zone. Yderligere markerer det på én og samme tid udviklingsbuens definitive fuldbordelse og udviklingsbuens spæde begyndelse, idet netop dette at blive Jeg-bevidst i et nyt kosmisk organismeprincips skikkelse på den ene side betegner en opfyldelse af udviklingsprincippetets inderste hensigt, samtidig med at det på den anden side udgør grundlaget for den bevidsthedsdannelse eller bevidsthedsopbygning, der er udviklingsprincippetets yderste formål. Hvor Jeg-bevidstheden opstår i det levende væsen afløses med andre ord udviklingsprincippet af udviklingsprincippet, og i nøje kontakt hermed er det herefter også helt nye kosmiske opgaver, der udfordrer individet. Således ikke mindst den at nå frem til en lige så suveræn beherskelse af den lyse verdensmorals principper, som det nu demonstrerer på den mørke verdensmorals område.

5.16.

Som allerede omtalt forudsætter overlevelse i dyreriget den størst mulige konsekvens i praktiseringen af den mørke verdensmoral, og man skulle derfor ikke tro, at den lyse verdensmorals diametralt modsatte principper har nogen som helst chance for at komme i betragtning som noget efterlevelselsværdigt i denne verden. Når selveste selvopholdelsesdriften byder hver enkelt at dræbe for at leve og dertil i størst muligt omfang at forholde sig selvisk, hensynsløs og ubarmhjertig, hvorledes skal så den stik modsatte livsform kunne friste nogen? -Det forekommer fuldstændigt udelukket -ja, næsten absurd.

Med indførelsen af begrebet "tankeklimaer" henviser Martinus til nogle faktorer, der så at sige er indbygget i dyrerigets situation, og som helt af sig selv bevirker, at der trods alt efterhånden opstår interesse for den lyse verdensmorals principper. Det drejer sig i allerførste række om begrebet "lidelser", og i nøje tilknytning hertil om sådanne begreber som "kamp", "nederlag", "voldsom død", "utryghed", "angst", "sorg" med flere. Disse faktorer udgør under henvisning til skæbneloven den

dyriske livsforms helt obligatoriske ingredienser, og da de i deres inderste natur er i konflikt med selve det princip, der styrer det levende væsens motivation, nemlig "den højeste ild" eller trangen til behag, opstår der helt automatisk aversion mod disse ingredienser, ledsaget af interesse for midler til at undgå dem.

I form af lidelser i alle mulige afskygninger medfører den mørke verdensmoral altså gennem sin praktisering nogle konsekvenser, som er i udpræget modstrid med det levende væsens dybeste tilbøjeligheder, og nævnte moral afslører sig dermed som et fænomen, der -trods voldsom dominans i dyreriget -kun har en begrænset levetid i det enkelte væsens tilværelse (inden for et spiralafsnit). Og det eneste alternativ, der eksisterer, er just den lyse verdensmoral.

Dyrets situation er altså den, at det gennem sit behov for de helt elementære "livssubstanser": plads og føde ubønhørligt tvinges til at praktisere den mørke verdensmoral, samtidig med at det ud fra sin spontane og ureflekterede aversion mod denne verdensmorals klassiske følgevirkninger -lidelserne tilskyndes til at undgå disse. Og nøjagtigt den samme situation råder dér, hvor dyret gennem erhvervelse af Jeg-bevidsthed er nået frem til at repræsentere det jordiske menneskes udviklingsstrin. Blot i endnu mere forstærket grad, idet Jeg-bevidstheden som en frugt af relativt fremskreden intelligensvirksomhed markerer tilstedeværelsen af en begyndende abstraktionsevne, der sætter individet i stand til at reflektere over tildragelserne i den personlige livsoplevelse. Og naturligvis påkalder ikke mindst de mange ubehageligheder sig opmærksomhed, nemlig som noget, man gerne vil undgå og derfor også er interesseret i at finde midler imod.

I denne forbindelse retter opmærksomheden sig naturligvis i første række mod de ting eller forhold, der umiddelbart synes at være ubehagelighedernes årsag. Og da disse i langt de fleste tilfælde har skikkelse af medvæsenernes dræbende adfærd, koncentrerer opmærksomheden først og fremmest om passende forholdsregler herimod, samt i nøje tilknytning hertil om erhvervelsen af de nødvendige forudsætninger for at sætte disse forholdsregler i værk. Og som følge af tingenes sammenhæng bliver det i første række begreber som styrke, magt, hurtighed og hensynsløshed samt efterhånden også snedighed, der idealiseres. Men da disse egenskaber i virkeligheden mobiliseres til fordel for en endnu mere effektiv praktisering af den mørke verdensmorals principper, bliver det jordiske menneskes udviklingszone automatisk til en vældig skueplads for denne verdensmorals ekspansion, idet den vil inkludere alt, hvad det med den fortsatte intelligensudvikling bliver muligt at føre i marken til fordel for nævnte verdensmorals praktisering og effektivisering på den ene side, og til beskyttelse af én selv mod virkningerne af en sådan livsforms almene udbredelse på den anden side. Og vi ser, hvorledes denne ekspansionstendens i form af enorme økonomiske magtkoncentrationer samt utrolige, næsten djævelske drabsmidler netop i vor tid sætter sine hidtil største og mest fantastiske blomster.

5.17.

Det ligger i sagens natur, at denne forstærkning af den mørke verdensmorals livspraksis på ingen måde indebærer nogen effektiv beskyttelse mod samme livsforms mest centrale følgevirkning: lidelsen. Tværtimod både øges og forstærkes lidelsespotentialet i takt med den mørke livsforms effektivisering, og det bliver på et tidspunkt iøjnefaldende, at man må søge helt nye veje, hvis problemet for alvor skal løses. Alt, hvad man hidtil har forsøgt sig med henhørende under den mørke verdensmorals gebet, har vist sig kun at være skinløsninger, og som sådanne er de da også uden undtagelse blevet karakteriseret af skikkelser, der fra tid til anden i de senere faser af menneskeheds historie er dukket op og ud fra særlige personlige forudsætninger, under større eller mindre modstand, har påtaget sig en rolle som store åndelige lærermestre.

5.18.

Netop i vor tid -dvs. sidste halvdel af det tyvende århundrede -foreligger der en situation, hvor det klart kommer til syne, at den mørke verdensmoral er et aldeles utilstrækkeligt og i virkeligheden inkonsekvent middel til løsning af de urproblemer, der opstod med plantens kamp om plads og lys, og som siden gennem dyreriget og det jordiske menneskerige har udviklet sig til en yderst kompliceret verdenssituation, omfattende et næsten uoverskueligt spektrum af emner.

Denne situation består simpelthen deri, at magtmidlerne, der hidtil har været anset for det eneste virkeligt ideale og efterstræbelsesværdige, efterhånden er blevet så vældige og virkningsfulde, at den selvsamme selvopholdelsesdrift, der med udgangspunkt i stenøkse og kastespyd oprindeligt tilskyndede til deres udvikling, nu bør tilskynde til deres fuldstændige sanering og afskaffelse. Bliver de nemlig bragt i anvendelse i den samme ånd som den, hvori de er udtænkt, vil det betyde ikke blot menneskeheden, men simpelt hen livets undergang på denne klode, og dermed i virkeligheden klodens fysiske død. Og da dette naturligvis er i modstrid med såvel selvopholdelsesdriften som motivet bag magtidealet, bliver det klart, at samme magtideal -og med det faktisk hele den mørke verdensmorals idealkompleks en bloc -er falsk og inkonsekvent som middel til løsning af de fundamentale tilværelsesproblemer i den fysiske verden.

Men hvad skal træde i stedet?

Det skal naturligvis en tænkning og væremåde, der er behersket af den lyse verdensmorals idealer. Og at tiden netop i vort århundrede -her og nu -er inde til en sådan omstilling, fremgår klart og tydeligt af en udtalelse, som FN's generalsekretær i 1962, burmeseren U'Thant, fremsatte under en tale i Københavns Studenterforening: "Tendensen i verdenssituationens udvikling er sådan", sagde U'Thant, "at vi i virkeligheden nu kun har valget mellem at elske hinanden, eller dø... .." Og han tilføjede meget betegnende: "Menneskeheden problem i dag er ikke så meget et spørgsmål om ressourcer, men om villighed til at fordele dem". -Det er vist ingen overdrivelse at hævde, at tiden siden denne udtalelse på dramatisk og umiskendelig måde har givet ham ret.

5.19.

Ved siden af perspektivet i de moderne magtmidlers praktiske anvendelse rummer såvel den aktuelle verdenssituation som hele den forudgående menneskelige historie altså en klar og umiskendelig demonstration af den mørke verdensmorals utilstrækkelighed som grundlag for en ideel og problemfri tilværelse for den enkelte, nemlig under henvisning til det til enhver tid forekommende lidelsespotentiel. Dette er i virkeligheden enormt, og trods det, at lidelsen af mennesket selv flittigt har været brugt som tema i dets egen skildring af sin skæbne og sine livsbetingelser, er alverdens litteratur og historieskrivning blot en næsten usynlig afglans af virkeligheden. Det vil man måske få en forestilling om ved et par minutter at meditere over perspektivet i en udtalelse, forfatteren André Maurois fremsætter i sin vidt udbredte bog "Oberst Brambels messe". Her siger en af bogens hovedpersoner -kaldet doktoren -følgende: "Det synes at være en konstant lov, at menneskene tilbringer omtrent halvdelen af deres tid med at føre krig. En franskmand, som hedder Lapouge, har regnet ud, at fra år 1100 indtil år 1500 har England ført krig i 207 år, og fra 1500 til 1900 i 212 år. For Frankrigs vedkommende vil de tilsvarende tal være 192 og 181".

"Det er interessant" sagde generalen.

"Ifølge den samme Lapouge dræbes der hvert århundrede 19 millioner mennesker i krigen. Deres blod ville fylde tre millioner tønder á 180 liter og ville være tilstrækkeligt til at forsyne en kilde, som løb fra verdens skabelse indtil nu, med 700 liter blod i timen (p. 152)."

At der er realiteter bag disse dramatiske oplysninger, antydes alene af det faktum, at mongolhøvdingen Djengis Khan alene ved indtagelsen af en enkelt by lod over en halv million mennesker henrette. I øvrigt har vort eget århundrede som bekendt fuldstændigt sprængt rammerne for Lapouges beregninger, idet alene første og anden verdenskrig tilsammen har kostet mindst halvtreds millioner menneskeliv, hvortil kommer et stort antal supplerende krige med et nærmest uberegneligt antal ofre. -Det er næppe for stærkt at hævde, at den mørke verdensmoral fortjener indgående opmærksomhed og analyse i dens egenskab af hævdvundet grundlag for menneskelig lykke og tryghed.

5.20.

Den, for hvem kun verificerbare videnskabelige beviser tæller, siger de foranstående tal og oplysninger måske trods alt ikke ret meget. Men den, der gennem sine rige og stærke følelser er i stand til at tage pulsen på deres sandhedsværdi, siger de til gengæld så meget mere. Og hvorom al ting er: vi ved trods alt alle på hver sin måde, at lidelsen i alle dens mange mulige former og forklædninger har været en almindelig og flittig "gæst" i den menneskelige tilværelse -og fremdeles er det. Og umiddelbart er vi tilbøjelige til at betragte lidelsen som noget ondt, der ikke burde forekomme i verdensordenen. Det er derfor heller ikke tilfældigt, at netop lidelsesfænomenet til alle tider har spillet en central rolle i dét betydningsfulde område af menneskets bevidsthedsliv, vi kalder "det religiøse", og i virkeligheden til en vis grad motiverer det.

5.21.

Ved det religiøse liv forstås her menneskets beskæftigelse med tanker og forestillinger om eksistensen af noget helligt/guddommeligt, som mere eller mindre usynligt er til stede i verden, og som mennesket på godt og ondt befinder sig i vekselvirkning med.

At objektet for det religiøse forestillingsliv er guddommeligt vil bl.a. sige, at det med hensyn til magt og indflydelse antages at rangere højt over mennesket og alt andet i naturen. Af hensyn til den personlige succes og lykke er det derfor også vigtigt for den enkelte at bringe sig i en heldig relation til netop denne overlegne magt, og vi har i virkeligheden her ur-motivet for praktisk taget al religiøs aktivitet. Uanset hvilket plan, denne udfolder sig på, sigter den i sit inderste væsen altid mod dette at etablere et ideelt forhold til det guddommelige. -Således også som middel til at undgå lidelse eller "det onde".

5.22.

Fra Martinus' side gøres det gældende, at det religiøse forestillingsliv er et parallelfænomen til Jegbevidstheden og at det således opstår i nøje takt med dennes udvikling (se evt. Martinus symbol over "Vejen til lyset" -Symbolbog nr.1, side 22).

Som allerede omtalt markerer Jeg-bevidstheden, at individet har opdaget sig selv som noget, der befinder sig i et vist forhold til resten af verden. Og som ligeledes omtalt beror dette på, at intelligenslegemet har nået en sådan grad af bæredygtighed, at individet beriges med en begyndende abstraktions-og refleksionsevne, der jo er det samme som en begyndende evne til at præstere sansning fra oven og dermed tænkning. Og naturligvis mobiliseres denne evne straks fra første færd til fordel for kampen for tilværelsen, hvilket på den ene side giver sig udtryk i begyndende opbygning af en fysisk begrebsverden og dermed et sprog, og på den anden side i dannelsen af en åndelig begrebsverden, nemlig en begrebsverden med relation til forestillingerne om det guddommelige i tilværelsen. Og i virkeligheden indtager denne sidstnævnte begrebsverden gennem de følgende lange spand af tid og udviklingsfaser en suveræn og indiskutabel centralposition, idet alt på det tidlige jordmenneskelige trin spontant opleves under en religiøs synsvinkel. Alle tildragelser, ting og

begivenheder bliver her tolket og vurderet ud fra religiøse kriterier, altså som noget der på en eller anden måde og i en eller anden udstrækning er influeret af det guddommelige. Det er denne livsholdning, man i dag i vide kredse med et vist anstrøg af foragt betegner som "overtro" eller "den gamle alliance" og som det anses for et stor fremskridt at have overvundet. Men er det i virkeligheden det.

5.23.

For at få rede på dette kan man passende stille et andet spørgsmål, nemlig: "Hvordan kan det egentlig være, at det jordiske menneske allerede fra sin første spæde begyndelse opererer med religiøse forestillinger? -Hvad er i det hele taget forklaringen på, at mennesket ved siden af den fysiske begrebsverden også udvikler en religiøs og dermed åndelig begrebsverden; er måske også dét en virkning af intelligenslegemet?"

Både ja og nej, svarer Martinus. Som alle andre bevidste forestillinger er også de religiøse i princippet et intellektuelt fænomen og som sådanne en frugt af intelligenslegemets virksomhed. Dette gælder imidlertid ikke med hensyn til selve den "religiøse tendens", altså tilbøjeligheden til at antage eksistensen af noget usynligt, guddommeligt. Denne tilbøjelighed er helt og holdent et produkt af instinkt-og følelseslegemet i fællesskab og betegnes af Martinus som "det religiøse instinkt". Og han tilføjer, at dette instinkt allerede på et ureflekeret følelsesplan behersker dyrets psyke (også dyret er altså dybest inde religiøst, men ved det bare ikke) og at det i virkeligheden må betragtes som en guddommelig arv fra fortiden som kosmisk bevidst individ i de høje åndelige verdener samt i salighedsriget og planteriget. Det er i virkeligheden denne "arvelod", Kristus hentydede til i sin lignelse om den fortabte søn, og som denne under sin rejse bort fra faderen efterhånden satte over styr, for til sidst at ende i det yderste mørke. Og hermed er også spørgsmålet i slutningen af stk. 22 besvaret: ved at underkende det religiøse instinkts berettigelse i det moderne teknologiske menneskes tilværelse og i stedet antage en ateistisk og irreligiøs livsholdning demonstrerer det moderne, materialistiske menneske, at det omsider har sat sin kosmiske arvelod over styr; den arvelod, der har været dets åndelige ballast gennem dyrerigets og de tilbagelagte jordmenneskelige udviklingsstadier utallige prøvelser. Men at miste denne arvelod er det samme som at miste dét kosmiske kompas, der gør det muligt at holde føling med kursen, som udviklingen frem mod det guddommelige alfa-omega-punkt følger. Og konsekvensen vil uundgåeligt være, at mennesket før eller siden havner i et både fysisk og åndeligt yderste mørke, hvor det "æder sammen med svinene", og hvor der er gråd og tænders gnidsel. Dette skal vi senere vende tilbage til og her foreløbigt nøjes med at konstatere, at det jordiske menneskes religiøse forestillingsverden med det religiøse instinkt som basis er motiveret af ubevidste "erindringer" fra den guddommelige fortid, og at nævnte forestillingsverden betegner en vis intellektuel videreførelse af en tilstand, som på et rent følelsesplan allerede behersker dyrets psyke.

5.24.

Et særligt træk ved det religiøse instinkt er dette, at det i individet umiddelbart udløser en fornemmelse af, at der i tilværelsen eksisterer en vis orden, som på den ene side er udtryk for det guddommeliges vilje, og som det på den anden side betaler sig at leve i harmoni med. At trodse denne verdensorden vil nemlig være det samme som at trodse det guddommeliges vilje og dermed udsætte sig for dets vrede og unåde. Imidlertid formår det religiøse instinkt ikke at udløse klare, utvetydige direktiver, men alene vage fornemmelser. Og forestillingerne om den gældende verdensordens rent faktiske indhold bliver derfor en udpræget subjektiv fornemmelsessag, der veksler fra individ til individ -og endnu mere fra stamme til stamme og fra folk til folk, idet den i meget høj grad vil være præget af de eksistensvilkår, man hver især er underkastet. Disse eksistensvilkår vil derfor i tilsvarende grad præge og farve den enkeltes religiøse forestillingsverden,

og tendensen vil naturligt gå i retning af, at de, der besidder den største styrke, magt og indflydelse, og som måske dertil også klarest indser, hvordan man bedst kan honorere de gældende eksistensvilkår, at disse personer bidrager med det stærkeste præg. Og dermed har vi begyndelsen til et såkaldt teokrati (gudsherredømme) samt begyndelsen til dette at danne sig Gud i menneskets billede. For ihvorvel man regner det guddommelige for noget overordnet og overlegent i forhold til mennesket, kan man naturligvis på den anden side ikke forestille sig det guddommelige på anden måde end som noget, der er beslægtet med det menneskelige, men som i overdimensioneret grad besidder de evner og egenskaber, som det i henhold til det gældende udviklingstrin er naturligt for mennesket at idealisere. Og det vil for den første lange række udviklings-afsnits vedkommende frem for alt sige ubegrænset magt og styrke. For som kampen for tilværelsen fremdeles former sig, er det først og fremmest disse egenskaber, der tæller.

5.25.

En måde at udvide den personlige magt og styrke på er naturligvis at tiltage sig kompetence til at formulere det guddommelige vilje og dermed den gældende verdensorden. Derved opnås (med større eller mindre ret) en status som "indviet" og som værende i forbund med det guddommelige, hvad der selvsagt medfører enorm indflydelse, forudsat at projektet lykkes. Den personlige magt og styrke udvides nemlig til at omfatte alle de menneskers magt og styrke, der med liv og sjæl kan vindes for det pågældende synspunkt, hvilket samtidig betyder en stor personlig beskyttelse for magthaveren. Og dertil kommer, at tilhængerne inden for vide grænser kan bruges til at fremme magthaverens ideer, hensigter og formål, idet disse med større eller mindre ret kan gives udseende af at være en opfyldelse af det guddommelige vilje. Og det betyder naturligvis en yderligere udvidelse af magten. Men det betyder samtidig en introduktion af polyteismens princip, idet hver enkelt magthaver vil henvise til sin Gud som ophav til den verdensorden, han/hun håndhæver. I stedet for én Gud bliver verden derigennem befolket med mange guder, der i lighed med menneskene undertiden ligger i indbyrdes kamp med hinanden. Og som en afspejling af begivenhederne på det menneskelige plan bukkes i disse gudekampe nogle af guderne under, mens andre vinder sejr og tiltagende anseelse, og der opstår efterhånden et vældigt gudehierarki med en overgud på toppen, og helguder, halvguder, kvartguder, underguder osv. ned gennem pyramiden, fuldstændigt som det forekommer i det jordmenneskelige samfund, efterhånden som det udvikler sig og bevæger sig fra kulturperiode til kulturperiode.

Selvfølgelig kan denne udvikling foregå på mange forskellige måder og følge et utal af mønstre, således som den menneskelige historie netop viser det, men princippet vil overalt være det samme: med større, eller mindre ret opkaster "stærke mænd" -og for øvrigt også "stærke kvinder" -sig til "indviede konger", der i sig forener den højeste gejstlige og verdslige magt og indflydelse. Martinus taler i denne forbindelse om magtreligionernes epoke og gør samtidigt gældende, at de i deres ydre natur betegner én eneste vældig prostitution af det guddommelige princip, nemlig i den forstand, at de tager sig dette princip til indtægt for egne formål og magtdrømme *). -Går man imidlertid dybere ind på spørgsmålet, viser det sig, at magtreligionernes epoke i sin inderste kosmiske natur er en epoke af sand eller ægte gudsdyrkelse, idet magtreligionerne i meget nøje kontakt med fortiden i dyreriget og den her fremelskede forkærlighed for den mørke verdensmoralers principper betegner en første primitiv, intellektuel kanalisering af det ægte og sande religiøse instinkt. For det må man ikke glemme: det er helt og aldeles takket være det religiøse instinkts kosmiske ægthed og tilstedeværelse i det enkelte menneske, at magtudfoldelsen i det hele taget kan trække veksler på det religiøse princip, der igen er forudsætningen for opbygningen af en social struktur og dermed "et samfund". Var det religiøse instinkt derimod en illusion og således uden virkelig bærekraft, ville det heller aldrig kunne fungere som aktiv for en mere omfattende menneskelig magtudfoldelse, og det ville ligeledes aldrig have kunnet fungere som drivkraft bag den respekt for love, tabuer og forordninger, hvorpå

dannelsen af sociale strukturer og dermed samfund altid hviler. Denne respekt beror nemlig helt og holdent på, at det enkelte individ i større eller mindre udstrækning føler sig overvåget og forpligtet af det religiøse instinkt i dets eget indre, idet vedkommende i kraft af dette instinkt føler sig ansvarlig over for såvel det guddommelige (det store "øje") som over for dets stedfortræder på jorden, altså magthaveren. Og med hensyn til denne: høvdingen, medicinmanden, ypperstepræsten, kongen af Guds nåde, den indviede Farao osv. vil man finde, at han eller hun i kraft af sin autoritet og magtposition samt den stråleglans, dette medfører, med sin egen person i høj grad bidrager til hos folket at fremkalde fornemmelsen af det guddommeliges nærhed og derigennem bestyrke dets religiøse følelse et fænomen, man kan genfinde helt op til vor egen tid; f.eks. når en tusindtallig menneskeskare samler sig på Peterspladsen i Rom og i spænding venter på at få et glimt af paven at se.

Martinus taler her om "den guddommelige suggestion" og forstår ved dette begreb enhver form for udfoldelse af såvel gejstlig som verdslig magt, herlighed, stråleglans og autoritet, der sigter mod at udløse en fornemmelse af det guddommeliges nærhed og derigennem stimulere den enkelte undersåts religiøse instinkt. Dette instinkt er nemlig magtens sande grundlag, og det gælder derfor for magthaveren om at pleje det omhyggeligt, enten ved storslåede religiøse ceremonier, processioner og religiøse festspil, eller ved parader, triumftog, offerhandlinger, folkefester, gladiatorampe, straffeceremonier og lignende.

Mulighederne er legio, når bare der tages hensyn til "det storslåede", idet dette frem for noget andet registreres som dén indikation for magt, der på dette trin vurderes som det guddommeliges fornemste egenskab og kendetegn.

FODNOTE

*) Et interessant eksempel på en sådan magtreligions opståen og virksomhed findes i aztekernes samfund med dets dyrkelse af guden "Blå Kolibri". Se f.eks. CA. Burlands "Montezuma -Lord of the Aztecs" -Cl.P. Putman's sons -New York 1973.

5.26.

Som allerede flere gange betonet beskæftiger vi os her foreløbig med det udviklingsafsnit inden for den jordmenneskelige zone, der ligger i umiddelbar forlængelse af det rene dyrerige, og som fra Martinus' side betegnes som magtreligionernes epoke, simpelt hen fordi der er tale om en forening af gudsyndyrkelse og magtdyrkelse. Dette er da også forklaringen på, at vi er kommet så dybt ind på det religiøse tema. Magtudfoldelse hos det jordiske menneske er i den første lange række udviklingsafsnit nøje forbundet med religiøs aktivitet, idet der på foranledning af det religiøse instinkt automatisk sker en sammenkædning af vilkårene for tilværelseskampen på den ene side, og den respektprægede rent instinktive fornemmelse af en vis verdensorden som udtryk for Guds eller guders vilje på den anden side. Og kvintessensen af denne sammensmeltning kan i virkeligheden kort formuleres i den kendte moraltesen: Hjælp dig selv, så hjælper Gud dig.

Dette viser klart, at magtreligionernes epoke betegner en formaliseret dyrkelse af den mørke verdensmoralens principper og må ses som en primitiv, intellektuel videreførelse af disse princippers spontane eksekvering i dyreriget, af hvilken grund Martinus også betegner disse religioner som "de mørke religioner". Og da dette at dyrke den mørke verdensmoral i virkeligheden er det stik modsatte af sand, menneskelig væremåde, benytter Martinus yderligere betegnelsen "de inhumane religioner",

som udtryk for den gudsdyrkelse, der knytter sig til magtreligionernes epoke. I samme forbindelse karakteriserer han de personer, der som konger, høvdinge, førere og store helte i særlig grad har demonstreret den mørke verdensmorals "dyder" i deres væremåde og derved har fungeret som idealer og forbilleder for alle andre i både samtid og eftertid, som "mørke verdensgenløser".

Af sådanne har der været adskillige i løbet af menneskehedens historie, og vil vi danne os et indtryk af det typiske ved deres personlighed og måde at "virke" på, kan det faktisk lade sig gøre ved at studere en skikkelse som Adolf Hitler, der Führer. Alene med sit krav om at "se rovdyrglimet gentændt i ungdommens øjne" og sin tese om, at "kun de stærke har ret til at leve" demonstrerede han klart sin status som moderne eksempel på en mørk verdensgenløser; og at han også i en vis udstrækning havde held til at udløse endnu et tilfælde af mørk verdensgenløsning, er nazismens og fascismens udbredelse samt udløsningen af anden verdenskrig et tankevækkende vidnesbyrd om. Et andet eksempel på en mørk verdensgenløser er mongolhøvdingen Djenkis Khan (1166 -1227), der gjorde total ubarmhjertighed til den højeste dyd; som udviklede den mest effektive hær, verden nogen sinde har set, og som med indførelsen af den totale krig skabte det største rige, der nogen sinde har eksisteret på jorden, nemlig det stormongolske rige, der strakte sig fra Stillehavet til Mellemeuropa og omfattede størstedelen af den kendte verden og mere end halvdelen af dens befolkning. Og således har der været mange. Til hver sin tid og med hver sit format. Men fælles for dem alle gælder netop total ubarmhjertighed og dertil fuldstændig hensynsløshed forenet med stor åndelig styrke, voldsom herskertrang og enorm viljekraft. Og dertil har adskillige af disse mørke verdensgenløser enten personligt eller gennem betroede okkultister, medicinmænd eller ypperstepræster haft større eller mindre rådighed over magiske kræfter, der naturligvis blev udnyttet til fordel for sort magi, dvs. til skade for de personer, den magiske aktivitet var rettet mod.

Adolf Hitler-Nazismens grundlægger. Rigskansler og "Fører" i Tyskland 1933 -45.

Med udtalelser som:

“Vil du have magt over masserne, da skal du appellere til deres allerlaveste instinkter” “Jeg vil se rovdyrglimtet gentændt i ungdommens øjne” “Kun de stærke har ret til at leve” dokumenterede Hitler klart sin status som mørk verdensgenløser. (Kilde: Danmarks Frihedsmuseum)

5.27.

Vil det sige, at det guddommelige verdensgenløsningsprincip, som vi stiftede bekendtskab med i lektion 64, også kan give sig udtryk i sådanne mørke, tyranniske verdensgenløseres tilsynekomst?

Ja, det vil det i høj grad! Som udtryk for en guddommelig førelse af de levende væsener under deres passage af mørkets og uvidenhedens zone, der bl.a. inkluderer beskyttelse, undervisning og opdragelse, udløser verdensgenløsningsprincippet når som helst, det er påkrævet, tilsynekomsten af skikkelser, der ved deres særlige forudsætninger naturligt kommer til at indtage førerstillinger og i kraft heraf leverer sådanne impulser til omgivelserne, som garanterer det givne udviklings-trins fulde udfoldelse og dermed dets harmoni eller samklang med den kosmiske verdensorden. Og da passagen af “mørket” i rent kosmisk forstand bl.a. har til opgave i hvert eneste individs bevidsthed at etablere en total og absolut grundfæstet mørkeerfaring som basis for sansningen af de påfølgende lysverdener, er det indlysende, at det også må høre til verdensgenløsningsprincippetets opgave at bidrage til sikringen af en sådan mørkeerfaring. Og dette sker netop i praksis gennem udløsning af mørke verdensgenløserne.

Det er i denne forbindelse interessant, at man i Bibelens skabelsesberetning kan finde et symbolsk vidnesbyrd om denne side af verdensgenløsningsprincippetets virksomhed, nemlig i beretningen om slangen, der frister og forfører Eva til at æde af kundskabens træ på godt og ondt, og med det resultat, at både hun og Adam (der jo også overtræder forbudet) fordrives fra Paradisets have.

Vi bemærker i denne sammenhæng, at slangen beskrives som en forklædning af Djævelen, der sidder inde med en viden om, at hver den, som æder af frugterne på kundskabens træ, vil få forstand som ud og kende forskel på godt og ondt, hvad der åbenbart ikke kan tolereres i Paradisets have. Dette kunne for det første tyde på, at slangen, hvis natur og hensigt Gud i sin almagt og alvidenhed naturligvis må have kendt, har vidst noget af det samme, som Gud vidste, og i denne forstand været Gud lig. Og det kunne eftersom Gud ikke greb ind -i samme forbindelse tyde på, at Gud accepterede slangens intrige med den heraf følgende uddrivelse af Adam og Eva, der jo i virkeligheden begge var kendetegnet ved den manglende erfarings uskyld. Derved bliver Gud medskyldig i slangens attentat, hvad der med baggrund i Guds almagt må betyde, at slangen i virkeligheden blot har været redskab for Guds vilje i en ganske bestemt situation, nemlig den, at det rent faktisk var tiltrængt, at Adam og Eva fik lært at kende forskel på godt og ondt. Og at fremme dette er lige akkurat såvel udviklingens som den mørke verdensgenløsnings typiske indhold og sigte, hvilket f.eks. Hitlers tilsynekomst på markant vis har været en moderne anskuelsesundervisning i. Men som netop denne undervisning i forskellen på godt og ondt skrider frem, modnes mennesket ganske langsomt til undervisning på et højere plan, hvad der automatisk medfører, at verdensgenløsningsprincippet begynder at udløse en helt ny type lederskikkelser: de lyse verdensgenløserne. Men inden vi går over til at beskæftige os med disse, skal det afsluttende konstateres, at magtreligionerne og de mørke verdensgenløserne foruden at have bidraget til undervisningen i forskellen på godt og ondt også har medført dannelsen af samfund, sociale strukturer, lovgivning og elementære moralbegreber. Og netop disse træk udgør en nødvendig forudsætning for, at den lyse verdensgenløsning kan begynde at få vækstbetingelser.

Spørgsmål til lektion 82

1. Hvilken egenskab udmærker frem for nogen anden forskellen på dyret og det jordiske menneske?
2. Hvilket kosmisk skel markerer den i spørgsmål i efterlyste egenskab?
3. Nævn den generalfaktor, der frem for noget andet modner det levende væsen til interesse for den lyse verdensmorals normer og principper.
4. Lader den mørke verdensmoral sig afskaffe ved anvendelse af dens egne virkemidler?
5. Kan man med rette påstå, at de moderne magt-og drabsmidler er i sand pagt med selvopholdelsesdriftens interesser?
6. Hvad forstås generelt ved "det religiøse liv"?
7. Kan man tale om, at det religiøse liv er et parallelfænomen til Jeg-bevidsthedens opståen?
8. a) Hvad forstås Martinus ved det religiøse instinkt og b) hvad er dets grundlag?
9. Er også dyret ifølge Martinus under indflydelse af det religiøse instinkt?
10. Hvad forstås ved en magtreligion?
11. Hvad forstås Martinus ved begrebet "den guddommelige suggestion"?
12. Hvad forstås Martinus ved begrebet "mørke religioner"?
13. Hvad forstås Martinus ved udtrykket "mørke verdensgenløbere"?
14. Er det rigtigt at hævde, at også de mørke verdensgenløbere repræsenterer det kosmisk/guddommelige verdensgenløsningsprincip i dets egenskab af et super-forældreprincip?
15. Hvorledes kan man begrunde de mørke verdensgenløseres berettigelse og status som en guddommelig velsignelse? (Om muligt bedes redegjort for tre sæt forhold.)

Løsningen til lektion 81's opgavetillæg

1. a) Et syn på samt en redegørelse for den måde, verden er indrettet på; b) en redegørelse for livets vilkår i verden i henhold til den måde, verden er indrettet på (stk. 5-1).
2. Livsanskuelsen fremgår som logisk konsekvens af verdensanskuelsen (stk. 5-1).
3. a) 1. den mørke og 2. den lyse verdensmoral; b) førstnævnte udmærker sig ved en idealisering af egoisme og dræbende livsudfoldelse; sidstnævnte derimod ved at idealisere altruisme og livgivende livsudfoldelse (stk. 5-2).
4. a) Nej; b) begreberne "det onde" og "det gode" får først aktualitet og mening i det øjeblik, de to sæt verdensmoral bringes til indbyrdes konfrontation og brydning (stk. 5-3).
5. I sidste halvdel af dyreriget (= det jordiske menneskerige) (stk. 5-3).
6. a) Ja; b) i alle de tilfælde, hvor det såkaldte ondes praktisering udtrykker en opfyldelse af livsloven i kosmisk forstand -dvs. er i overensstemmelse med den måde, verden rent kosmisk er indrettet på (stk. 5-3).

7. Indviklingsbuen: den mørke verdensmoral; udviklingsbuen: den lyse verdensmoral (stk. 5-3).
8. 1) Dyreriget; 2) den guddommelige verden (stk. 5-4).
9. Fordi væsenerne i den guddommelige verden -modsat væsenerne i dyreriget -er eksperter i praktisering af livskunst og næstekærlighed og ikke uden videre kan distancere sig fra disse færdigheder (C-stadie-talentkerner), hvorfor de konfliktfrit videreføres langt ind i udviklingsbuen (stk. 5-4).
10. a) I planteriget; b) fordi væsenet her har fået etableret en personlig, fysisk organisme, der må opretholdes i konkurrence med andre lignende organismer om plads, lys og luft (stk. 5-5).
11. At de i konsekvens af vilkårene for den frivilligt valgte fysiske tilværelsesform bliver afhængige af fysisk ernæring kombineret med, at denne -direkte eller indirekte -er henvist til at forme sig på andre levende væseners bekostning (stk. 5-6, 7).
12. Behovet for PLADS -altså et sted at være (stk. 5-8).
13. Behovet for at sikre den personlige individualitetsfølelse (jeg-følelsen) og herigennem den personlige livsoplevelse (stk. 5-9).
14. Dyreriget; fordi loven for tilværelse under henvisning til de herskende betingelser her uden videre er: dræb eller dø.
15. De to moralformer udfolder sig på to indbyrdes uafhængige bevidsthedsplaner, nemlig for den lyse verdensmorals vedkommende på et åndeligt, erindringsorienteret dagsbevidsthedsplan, og for den mørke verdensmorals vedkommende på et fysisk, omverdensorienteret natbevidsthedsplan, og de to bevidsthedsplaner refererer endvidere rent sanssemæssigt til hver sit spiralafsnit (stk. 5-13).
16. At de pågældende vilkår medfører et liv i frygt, efterstræbelse og smerte, hvilket på længere sigt er i strid med den højeste ilds princip og funktion (stk. 5-14).

PBJ